

[Otto Mørch.]

selv om jeg havde været svagtseende, havde jeg bemærket udtalelsen fra fællestillidsmand Erik Hansen med hensyn til funktionsnærsituationen.

Nu har vi gang på gang hørt kommunisterne tage patent på frihedskampen. Nu skal vi også høre dem tage patent på at have sikret B&Ws situation. Det var ikke tilfældet. Det lå jo sådan, at det faktisk skete på socialdemokratisk initiativ, idet det var den tidligere statsminister Krag, der med fuld musik gik ind for at støtte B&W. Det er sagen, som den ligger.

Formanden:

Hr. Knud Jespersen har ordet for en kort bemærkning, og så håber jeg, man giver de andre talere en chance.

Knud Jespersen (DKP):

Der er talt en del om anskuelsesundervisning, det var hr. Kjeld Olesen sidst. Jeg burde måske også sige for vore synders skyld til hr. Otto Mørch, at kommunisterne tager ikke patent på at redde hverken Burmeister & Wain eller andre arbejdspladser, men det, vi har gjort, er, at vi har trukket på fælles hammel, og hvis man ville denne enighed, som er både på arbejdspladser og i fagforeninger, for at sikre beskæftigelsen, så ville man ikke tillade sig at komme med socialdemokratiets partiforslag, lægge frem med 3 linjer foran og 3 bagefter og så sige til os: tag da og stem for det, så bakker vi boligforliget op sammen, det var vi imod, så bakker vi finansieringen op sammen på en særegen måde, som I har omdøbt til økonomisk demokrati. Nej, sådan kan man ikke behandle beskæftigelsesproblemet. Jeg vil meget gerne rundt omkring i landet mødes med andre og diskutere disse problemer. Det, vi ville, var at sikre, at folk kom i arbejde, og ikke stille et paradeforslag med en række uvedkommende ting. Næste gang kunne vi jo tage vores partiprogram, selv om jeg ikke anser det for at være et paradeforslag, men det væsentlige var, at man samledes nu. (*Munterhed*). Jeg forstår da godt, at man smiler lidt, for det er forbausende at høre, at der også er programmer, der ikke er paradeforslag, men det skal I nu vænne jer til at høre. Nej, det, der er afgørende i denne sag, er, at man samler sig om

at sikre, at folk kommer i arbejde, og så lader den lille Hassan med de skæve ben lige, indtil I bliver klar over, hvad det er, I vil med det, I kalder økonomisk demokrati. Indtil dette øjeblik kan vi ikke diskutere, hvad I vil, for I ved det ikke selv.

Formanden:

Hr. Jens Peter Jensen har ordet for en kort bemærkning, og så går vi over til talerækken.

Jens Peter Jensen (V):

Hr. formand, når jeg beder om ordet på dette tidspunkt, er det, fordi hr. formanden siger, at vi skal give de andre talere en chance, og inden de får denne chance, ønsker jeg at sige følgende:

Jeg synes, at dette ting i dag har ført en virkelig sober debat om disse alvorlige ting. Der er kommet mange gode ideer frem, der viser sig fra alle partiers side at være en vilje til at gøre, hvad vi kan for at imødekomme det, der er indeholdt i den forespørgsel, vi behandler. Fra regeringens side har man vist sig meget redebon over for de synspunkter, der er fremført, og derfor synes jeg egentlig, man bedst kan slutte denne debat med, at forslagsstillerne til de dagsordener, der er foreslået, trækker deres forslag tilbage. Så vil dette ting alvorligt have behandlet disse ting, vil have vist, at vi føler fælles ansvar over for det, der er sket, fælles forpligtelse over for det, der skal ske. Det er den mest værdige måde, denne i øvrigt udmærkede debat kan slutte på.

Mølgaard (DR):

Vi er atter nået ind i talerækken, og jeg skal ikke blande mig i den interne, åbenhjertige, kammeratlige diskussion, som det vist hedder blandt konkurrerende dagsordensryttere.

Der er snakket meget i den forbindelse om taktik, om manøvrer og om B&W, og min kommentar skal da alene være: ak og ve for det danske folk, om beskæftigelsesproblemet skulle løses af de kammerater.

Om SFs dagsordensforslag skal jeg sige, at tanken om at yde fuld erstatning er umiddelbart så udefineret, og tanken om at fastslå, at ingen må forlade hus og hjem som følge af arbejdsløshed, er så uoverskuelig i økonomiske og sociale konsekvenser, at vi